

§ 9, som jeg ikke fuldt ud forstaaer. Der staaer, at Overtrædelser af denne Lovs Forskrifter anses med Bøder indtil 100 Kr. Jeg ved ikke, om det er Meningen, at disse Bøder kunne ramme andre end Plejehjemmene, om ogsaa Tilfynet eller Sogneraadene kunne komme ind derunder. Det vilde jeg gerne spørge den højtærede Justitsminister om. Med disse saa Bemærkninger skal jeg anbefale dette Lovforslag.

Ahlefeldt-Laurvig: Jeg har kun en ganske kort Bemærkning til det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Koch). Naar det ærede Medlem bemærkede, at det var heldigt, om der var et Slags Overtilfyn med Kommunitilfynet, kan jeg ikke være rigtig enig med ham. Det forekommer mig at være mest praktisk, som Lovforslaget er nu, at Tilfynet alene er overladt til Kommuneraadene, thi vilde de ikke interessere sig for den Sag, og hvis det ikke gaar op for dem, at der derigennem kan ydes virkelig Hjælp til ullykkelige Plejebørn, tror jeg ikke, det nytter noget, om der ogsaa kommer et yderligere Tilfyn af overordnet Myndighed. Sagen vil simpelt hen blive den som saa ofte, at der fra Amtsrådene eller andre Overøvrigheder vil blive forespurgt hos Kommunalbestyrelserne, om Tilfynet virkelig har været sørt, og derpaa vilde de altid svare ja; hvis de ikke have noget andet Tilfyn, vilde de udnævne et Par af deres Medlemmer dertil, og det vil ikke blive en Smule forandret ved det overordnede Tilfyn. Derfor vil jeg anbefale, at der ikke i saa Henseende gøres nogen Forandring i Lovforslaget.

Justitsministeren (Melleman): Det fornøjer mig at erfare, at alle, saa vidt jeg har kunnet skønne, ere enige om, at det ikke gaar an at lade Loven af 20de April 1888 træde ud af Kraft den 1ste April næste Aar, uden at den forlænges eller noget andet sættes i Stedet. Ganske vist ved jeg nok, at man, som en af de ærede Talere ogsaa har bemærket, mener at have sporet, at der er Kommuner, hvor der ikke gøres noget videre ved denne Sag, og hvor der enten slet intet Tilfyn er eller et Tilfyn, som ikke tager sig meget af Sagen. Men saa er der paa den anden Side igen mange andre Steder, hvor der gøres en Del, og hvis Loven traadte rent ud af Kraft, vilde det let have til Følge, at man ganske vendte tilbage til den gamle Tilstand. Da var der ikke andet end Lovgivningens almindelige Bestemmelser, navnlig Straffelovgivningen, og med den naar man jo, som en æret Taler

har bemærket, ikke ret vidt her. Thi det kan jo kun være positiv Mishandling og meget iøjnefaldende Forsømmelser ved Børnenes Forplejning, som kunde paadrage noget egentligt Strafansvar. Men det Spørgsmaal, om de paa de Steder, de ere anbragte, have et slet Eksempel at se paa, det er noget, som Straffeloven eller den almindelige Lovgivning aldrig vil kunne ramme. — Jeg gaar derfor ud fra, at der vil være almindelig Villighed til at fremme Sagen, og naar det er Tilfældet, vil man ogsaa let kunne komme ud over de enkelte Ændringer, som muligt maatte ønskes.

Jeg for mit Vedkommende skal ikke have noget imod, hvis Rigsdagen maatte ønske det eller maatte beslutte det ved Afstemninger, at der bliver sat en Bestemmelse ind om, at Plejebørn ikke maa anbringes hos Fattiglemmer eller hos Personer, der nyde Alderbomsunderstøttelse. Det vilde vel være vanskeligere at sige, at de ikke maa anbringes hos Personer, som kunne ventes at komme i et af disse to Tilfælde, da dette jo altid vil være at afgøre efter et temmelig løst Støn, men en Bestemmelse om, at de ikke maa anbringes hos Fattiglemmer eller hos Personer, der nyde Alderbomsunderstøttelse, kan jo ikke misforstaaes og vil let kunne indføres i Loven, isald det maatte vinde Bifald.

Det, man har ønsket fra de Foreningers Side, som omtales af det ærede Medlem for Odense (Koch), var, foruden det, som der er taget Hensyn til i Lovforslaget, egentlig det, at Tilfynet skulde have større Magt, navnlig over for Kommuneraadene, særlig at Tilfynet skulde have den Magt, at det skulde kunne modsætte sig et Børns Anbringelse paa Steder, hvor det mente, at det ikke burde anbringes, og at det, naar det fandt, at et Børn var slet anbragt, kunde fordre af Kommuneraadet, at Børnet skulde anbringes andetsteds. Det har jeg haft Betænkeligheder ved at gaa med til, da det forekom mig at være et noget for stærkt Indgreb i Kommuneraadets hele Retstillning. I mange Tilfælde, maafte netop i de fleste, er det jo Kommuneraadet, Sognet — hvem det nu er —, som skal betale, og da dog i den Henseende Styrelsen vil være overladt til Sogneraadet, har jeg ment, at det ikke gik an ligesom at sætte dette under Tilfyn. Derfor har jeg indskrænket mig til at indsætte den Bestemmelse, at Tilfynet skal have Beslighed til at ytre sig, Lov til at sige sin Mening, men saa maa Kommuneraadet derefter være den, der tager den endelige Bestemmelse.

Dernæst gør man jo fra disse omtalte Foreningers Side den Ænske, at Tilfynet paa